

Πέτρος Τατσόπουλος

Άδειες μπαταρίες

Με τον εκδότη μου έχω ιδιαίτερη σχέση. Όταν ήμουν ένας ακόμη νεαρός, από τους αμέτρητους που γράφουν, εκείνος πίστεψε στις δυνατότητές μου, και, το σημαντικότερο, επέβαλε την πίστη του στην αγορά. Η γνωριμία μας αριθμεί σήμερα δώδεκα συναπτά έτη και στο διάστημα αυτό μοιρασθήκαμε, εκτός από τα βιβλία μου, μύρια όσα ξενύχτια, μεθύσια κι άλλες, ανομολόγητες, καταχρήσεις. Δεν με είχε συνηθίσει σε κλεφτοπόλεμο. Πρώτη φορά ανέβαλλε διαρκώς τη συνάντησή μας, κρυβόταν στο γραφείο του, δεν σήκωνε αυτοπροσώπως το τηλέφωνο. Κι όλη του η στάση, η εξωφρενική, η ανεπανάληπτη, δεν μπορούσε να προμηνύει κάτι καλό.

«Δεν θα το βγάλουμε».

Όχι πως δεν το περίμενα, λοιπόν. Άλλο να το περιμένεις, όμως, κι άλλο να το ακούς.

«Θ' αστιεύεσαι», είπα.

«Δεν πρόκειται να το βγάλουμε», επανέλαβε αγέλαστος· «είναι τελική απόφαση».

«Αν θέλει ορισμένες διορθώσεις...»

«Δεν σώζεται με διορθώσεις. Η τεχνική σου είναι η γνωστή καλή τεχνική: δουλεμένη, ευπρεπής. Αλλά δεν έχεις ούτε μια καινούρια ιδέα, ένα φρέσκο εύρημα· αναμασάς τα ίδια και τα ίδια. Ο κόσμος θα νομίζει ότι ξαναβγάλαμε το προηγούμενο βιβλίο σου με αλλαγμένο τίτλο. Αν υπάρξει κόσμος, δηλαδή – που πολύ το φοβάμαι».

«Δεν νομίζεις πως υπερβάλλεις; Ας πούμε ότι δεν είναι και τόσο καλό. Και λοιπόν; Το πρώτο μέτριο θα 'ναι ή το τελευταίο; Μια ζωή εδώ βγάζω τα βιβλία μου. Δεν μπορείς να με πετάξεις στο δρόμο».

«Δεν έχω τα οικονομικά περιθώρια, αυτή τη στιγμή, να βγάλω μέτριο βιβλίο. Και το δικό σου δεν είναι μέτριο – είναι κακό, κάκιστο. Σου το λέω ως φίλος· ως αναγνώστης σου. Άδειασαν οι μπαταρίες σου; – τι να πω; Κάθησε να ξεκουραστείς λίγο καιρό. Βρες κάτι άλλο ν' απασχολείσαι προσωρινά».

Σηκώθηκα.

«Μπορώ να πάρω το χειρόγραφό μου;»

«Φυσικά και μπορείς».

Βγήκα στον καθαρό αέρα.

(Από τη συλλογή διηγημάτων «Ανάλαφρες ιστορίες», Αθήνα: Εστία, 1996)